

POSTANOWIENIE

14 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 14 stycznia 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z 31 marca 2023 r., XI Ga 755/22,
wydanego w sprawie z powództwa T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko D. I.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 31 marca 2023 r. powódki T. sp. z o.o. w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzeczenie niezgodne z prawem, to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność z prawem rodząca

odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi zatem mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2018 r., sygn. akt II CNP 21/17, postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2022 r., I CNP 8/22).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako środek procesowy o szczególnym charakterze musi spełniać wszystkie wymagania konstrukcyjne, a uchybienia w zakresie jej niezbędnych elementów nie mogą być usunięte na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego, które wymienia art. 424⁵ § 2 k.p.c. Brak każdego z tych elementów stanowi wystarczającą i samodzielną podstawę odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2023 r., I CNP 184/22).

Wniesiona przez powódkę skarga nie spełnia wymagania wymienionego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie uprawdopodobniono bowiem wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy.

W orzecznictwie istnieją już ugruntowane poglądy wskazujące, że uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody nie polega na przytoczeniu samych twierdzeń o jej zaistnieniu (postanowienie SN z 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06). Podnosi się, iż składając oświadczenie o wystąpieniu szkody, skarżący musi wskazać czas jej powstania, postać, rozmiar i adekwatny związek przyczynowy między tak określoną szkodą a zaskarżonym wyrokiem (postanowienia SN: z 7 kwietnia 2009 r., II CNP 1/09; postanowienie SN z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05). To zaś oświadczenie powinno być uwiarygodnione przez powołanie i przedstawienie dowodów, jak również innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody (postanowienia SN z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05; postanowienie SN z 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05; postanowienie SN z 23 lipca 2006 r., IV CNP 23/06).

Jednocześnie Sąd Najwyższy wykazuje, że nieuwzględnienie powództwa w żądanej wysokości nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2015 r., II CNP 54/14; postanowienie SN z 28 listopada 2016 r., II CNP 24/16). Przyjmuje się również, że szkoda spowodowana przez wydanie orzeczenia, powinna powstać później niż w dacie wydania orzeczenia (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06). Zaś koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet wtedy, gdy zostały uiszczone, w ogóle nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia SN z 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13; z 25 maja 2007 r., III CNP 30/07; z 29 marca 2019 r., IV CNP 33/18; z 27 marca 2015 r., I CNP 43/14; z 4 stycznia 2019 r., IV CNP 27/18).

Skarżąca wskazała, że na skutek wydania zaskarżonego wyroku doznała szkody polegającej na pozbawieniu jej przysługującej rekompensaty z tytułu opóźnienia w transakcjach handlowych w kwocie 14.181 zł oraz stała się ona dłużnikiem pozwanego na kwotę 5417 zł tytułem zasądzonych kosztów sądowych. Zatem szkodą było jej zdaniem nieuwzględnienie przez Sąd dochodzonego przez nią roszczenia. Nie uprawdopodobniła ona więc wysokości szkody powstałej po wydaniu orzeczenia przez Sąd Okręgowy. Gdyby przyjąć odmienne stanowisko, w przypadku każdego rozstrzygnięcia niekorzystnego w całości lub części dla jednej ze strony, można byłoby, w ramach wypełniania obowiązku wynikającego z w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., wykazywać jedynie wysokość żądania nieuwzględnionego przez sąd (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lipca 2024 r., I CNP 20/24).

Z tych względów niniejsza skarga, która nie spełnia konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

M.L.

r.g.

